

РОЗВИТОК КООПЕРАЦІЇ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ КОМПЛЕКСІ

АНАСТАСІЯ ПЛОТНИЦЬКА, аспірант кафедри менеджменту і права
Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Сільськогосподарська кооперація розглядається як об'єднання зусиль і засобів аграрних товаровиробників з метою задоволення їх економічних інтересів і одночасно як засіб збереження створеної раніше в колективних господарствах виробничої і соціальної інфраструктури, підвищення ефективності використання засобів виробництва.

Селянські господарства, діяльність яких і на сьогодні в основному не охоплена різними видами державної підтримки, незважаючи на суттєве погіршення демографічного стану та трудову міграцію, продовжують залишатися важливими виробником продовольчих ресурсів у державі. У розвинених країнах ринкової економіки процеси інтегрування в агропромисловій діяльності здійснюється шляхом створення заготівельних, збутових, переробних та інших підприємств агропромислового сервісу, зазвичай у формі обслуговуючих кооперативів.

Переваги кооперативної форми організації діяльності сільських економічних агентів наступні:

1. Здійснюється під повним управлінським контролем та розподілом доходів обслуговуючих кооперативів між усіма учасниками кооперації – фермерами, дрібними сільгосппідприємствами, селянськими господарствами та іншими членами. За такої системи взаємовідносин практично повністю виключається економічна дискримінація між суб`єктами господарювання.

2. Малі виробники зможуть використовувати переваги, притаманні великому товарному виробництву, що зробить їх стійкішими

щодо кризових явищ, а також сприятиме відродженню ролі селянина як реального власника засобів виробництва і виробленої ним продукції.

Структурно-організаційні чинники забезпечення розвитку кооперації діють на макро- (державна політика підтримки), а також на мікрорівні (система відносин зі створення і забезпечення функціонування кооперативів). У першому випадку, як вже зазначалося вище, тенденцію розвитку цього явища визначають законодавчі акти та програмні урядові документи; у другому – чинники мотивації, ставлення селян до кооперації, неформальні норми. Макроструктурні чинники сприяння кооперації доволі великі за охопленням і тут значно менше організаційних, ментальних проблем, ніж на мікрорівні.

